

Arrest

nr. 183 509 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 november 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat E. MARREYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 november 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op 16 november 2016 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw:

naam: [O.]

voornaam: [E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.11.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...]

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten. Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. Betrokkene legt valse of vervalste documenten voor aan de politie.

Betrokkene geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. (PV HV.21.RB.052305/2016 van de politie van Brunat-VVR.

Gezien het bedrieglijk karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het bedrieglijk karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). Zij betoogt dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

Zij stelt als volgt:

“De bestreden beslissing werd gegeven op grond van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen door een persoon die de functie uitoefent van administratief assistent (stuk 1).

Door art. 6 van het delegatiebesluit wordt echter bepaald dat de bevoegdheid met betrekking tot de beslissing op grond van art. 74/11, §1, tweede lid, gedelegeerd kan worden aan een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimum de functie van attaché heeft.

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 74/11, § 1, tweede lid” (art. 6, §1 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Het delegatiebesluit voorziet dus in principe enkel in een principiële machtiging aan de personeelsleden die attaché zijn.

Er mag van uitgegaan worden dat de beslissing genomen in weerwil hiervan door een administratief assistent, nu geen verdere vermeldingen hierbij werden bijgevoegd, niet rechtsgeldig is (RvV 3 oktober 2014, nr. 130 817).

Het feit dat een beslissing dient te worden genomen en ondertekend door de bevoegde persoon, raakt immers de openbare orde.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

2.1.2. Artikel 6 van het delegatiebesluit stelt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7°, 8°, 9° of 10°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vijfde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27; artikel 28; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 43; artikel 45, §§ 1 en 5; de artikelen 47/1 tot 47/4; artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/20; artikel 74/21.

De delegatie van de bevoegdheid om te beslissen om de vreemdeling, met toepassing van artikel 3, van de wet, terug te drijven wordt onafhankelijk van het feit of de vreemdeling al dan niet aan de visumplicht onderworpen is of dat hij al dan niet houder is van een geldig visum toegekend. Ze doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de ambtenaren en de agenten van de federale politie die met de grenscontrole belast zijn om de beslissing zelf te nemen, met toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° tot 5° en 8° tot 10°, van de wet.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Verzoekster betoogt in haar middel dat overeenkomstig 6, § 1 van het delegatiebesluit een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen door personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, terwijl de thans bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd genomen door een administratief assistent.

Verzoekster gaat aldus evenwel voorbij aan het bepaalde in artikel 6, § 2 van het delegatiebesluit, dat voorziet dat de delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 ook kunnen worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In casu bevat het administratief dossier een “*Akte van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken tot aanstelling van sommige personeelsleden als gemachtigden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”, opgesteld op 26 maart 2009, waarbij overeenkomstig artikelen 6, § 2 en artikel 13, § 2 van het delegatiebesluit een lijst wordt opgesteld van personeelsleden die minstens de functie van

administratief assistent uitoefenen en die worden aangewezen om ook de bevoegdheden uit te oefenen die krachtens § 1 van deze artikelen zijn overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minstens de functie van attaché uitoefenen. Een van de personeelsleden met ten minste de functie van administratief assistent die in de betreffende lijst is opgenomen is administratief assistent J. V., zijnde de steller van de thans bestreden akte. Dit stuk werd eveneens gevoegd bij de nota met opmerkingen. Er dient aldus te worden aangenomen dat administratief assistent J. V. wel degelijk bevoegd was tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

Een schending van de aangehaalde bepalingen of bevoegdheidsoverschrijding wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 149 van de Belgische Grondwet, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de rechten van verdediging en de wapengelijkheid.

Zij verstrekt volgende toelichting in het middel:

“Het inreisverbod werd afgegeven in toepassing van art. 74/11 Vw., met name omwille van het feit dat voor het vertrek geen enkele termijn toegestaan werd.

Deze beslissing tot afgeven van een inreisverbod omwille van deze reden is gemotiveerd door het feit dat verweerster van mening is dat verzoekster op heterdaad betrapt is op valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken en dat zij geacht wordt door haar handelen de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerster verwijst naar een nummer van een proces-verbaal hieromtrent.

Verzoekster heeft echter onder de feiten uiteengezet dat hetgeen gebeurd is, namelijk het feit is dat men bij verzoekster, die op vakantie wilde gaan met haar officieel en geldig paspoort, ook een ander identiteitsdocument heeft aangetroffen die van Bulgaarse oorsprong leek. Verzoekster houdt echter vol dat zij in haar verklaring wel degelijk heeft gezegd dat deze niet van haar was.

Het is dan ook voor verzoekster niet duidelijk op wat verweerster zich heeft gebaseerd om te oordelen dat zij op heterdaad zou zijn betrapt wegens valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken. Hetgeen niet enkel het met bijzonder opzet gebruiken van een dergelijk stuk zal inhouden, maar ook het plegen van de valsheid zelf.

Voor verzoekster is het op geen enkel ogenblik duidelijk geweest in welke mate verweerster, voor zover zij een eigen onderzoek zou kunnen voeren op basis van het vermelde proces-verbaal, rekening gehouden heeft met het verweer zoals door verzoekster werd uiteengezet, uiteraard rekening houdende met het feit dat zij haar volledig verweer nog niet heeft kunnen voeren gezien zij geen kennis heeft van de inhoud van het proces-verbaal.

Noch is het voor verzoekster duidelijk met welke elementen aldus verweerster rekening gehouden heeft in dit eigen onderzoek om tot het besluit te komen dat het opleggen van een inreisverbod diende te gebeuren en of, hoe en op welke manier deze werden getoetst aan de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, waaronder aldus haar eerste verweer.

Dit geldt te meer nu verzoekster, bij gebrek aan meer informatie, omtrent dit proces-verbaal in het kader van een opsporingsonderzoek, helemaal geen toegang heeft tot de informatie die werd opgenomen in dit proces-verbaal en dus niet weet en niet kan weten wat hier allemaal in werd opgenomen, zij kan enkel kennis hebben van hetgeen zij zelf heeft verklaard. Doch, zij kan niet te weten komen op wat verweerster zich dan allemaal nog heeft gebaseerd om uiteindelijk wel dan niet of in voorkomend geval in beperkte mate, rekening te houden met het eerste verweer van verzoekster in haar verklaringen.

Het volledige verweer van verzoekster tegen de haar niet gekende informatie uit het proces-verbaal heeft verzoekster immers nog niet kunnen voeren, tot daar geldt het vermoeden van onschuld.

Indien verweerster dus op eigen onderzoek uitgaat op basis van de informatie die haar uit het proces-verbaal gekend is, zou het strijdig zijn met de wapengelijkheid, de rechten van verdediging en de motiveringsplicht indien zij niet expliciet en duidelijk deze informatie opneemt in de bestreden beslissing zelf.

Er kan dan ook gesteld worden dat een beslissing die zich steunt op de inhoud van een proces-verbaal, die inhoud ook moet duidelijk maken in de motieven van de bestreden beslissing zelf, zodat er kan nagegaan worden op welke elementen van deze inhoud men zich wel en welke men zich niet heeft gesteund.

De motieven dienen uit de beslissing zelf te blijken en moeten om afdoende te zijn, duidelijk maken waarom men meent het verweer niet te kunnen aannemen (RvS. 30 november 2007, nr. 177474 en A.Mast, "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht", Kluwer, 2006, p. 682).

Een motivering, om afdoende te zijn, dient de juridische en feitelijke gegevens te bevatten die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Deze motieven dienen uit de beslissing zelf te blijken (RvS 25 november 2014, nr. 229.301).

Dit tevens gelet op de stand van het onderzoek, hetgeen geen gerechtelijk onderzoek is waaromtrent verzoekster onder aanhoudingsmandaat zou zijn geplaatst en zij inzagerecht kan hebben, maar een opsporingsonderzoek waarop principieel art. 28quinquies, §1 Sv. geldt, zodanig dat een proces-verbaal behoort tot het geheim van het onderzoek ten aanzien van verzoekster en verzoekster dus van de inhoud geen kennis heeft en op ongelijke voet wordt geplaatst met verweerster.

Daarnaast bepaalt art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet wat betreft daarenboven het bepalen van de duur van het inreisverbod als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...)."

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden in bepaalde gevallen. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen.

Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een bepaald inreisverbod oplegt. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, de toepasselijke wetsbepaling stelt duidelijk dat het om een maximum van drie jaar gaat, automatisch is er dus ook een minimum waarbij de verwerende partij dus onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden. Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Daarbij dient opgemerkt te worden dat een afdoende motivering in het kader van deze discretionaire bevoegdheid en art. 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zal inhouden dat het bestuur zich op de juiste feitelijke en juridische gegevens steunt en dat deze uit de bestreden beslissing zelf dienen te blijken (RvS 25 november 2014, nr. 229.301).

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

"Zoals verzoekster terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op de verwerende partij rust bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Waar de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval betreft, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat in die beslissing niet uitdrukkelijk moest worden gemotiveerd waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod werd opgelegd." (RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

Uit art. 74/11 Vw. volgt aldus expliciet dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier om de termijn voor het inreisverbod te verantwoorden. Deze specifieke omstandigheden beperken zich geenszins tot de hogere rechtsnormen maar gaan over de individuele eigenheden van elk dossier. Deze dienen uit de bestreden beslissing zelf te blijken en dienen ook feitelijk en juridisch juist te zijn (RvS 25 november 2014, nr. 229.301).

« Zoals de verzoekers terecht laten gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval”. In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen omdat zulks de vermelding van de motieven van de motieven zou uitmaken. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op de verwerende partij rust bij de vreemdeling zelf, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Anders dan in het bestreden arrest wordt voorgehouden, kan de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan worden ingezien waarom het feit dat aan alle gezinsleden een inreisverbod wordt opgelegd, een verantwoording zou vormen om zonder nadere motivering de maximumtermijn op te leggen. » (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Er dient opgemerkt te worden dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken of, hoe en op welke manier werd rekening gehouden met de individuele elementen in dit dossier, waaronder de jonge leeftijd van verzoekster, het feit dat verzoekster heeft aangegeven op vakantie te zijn en waaronder haar verweer. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Overigens dient vastgesteld te worden dat de standaardmotivering die, in schending van art. 74/11 Vw., werd toegepast, geen motivering bevat die afdoende is in de zin dat deze gesteund is op de juiste juridische en feitelijke gegevens die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De motieven dienen uit de beslissing zelf te blijken (A.Mast, “Overzicht van het Belgisch Administratief Recht”, Kluwer, 2006, p. 682).

Verzoekster verwijst naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet aangaande het feit dat zij op geen enkele manier kan weten wat de inhoud is van het proces-verbaal waarop verweerster zicht steunt en dus niet kan weten welke elementen in rekening werden gebracht en welke niet.

Te meer nu verzoekster nog niet is veroordeeld en dus haar volledig verweer nog dient te voeren. Verzoekster weet ook niet of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met de elementen die zij nu reeds al ter kennis had gebracht en hoe verweerster rekening hiermee houdende bijvoorbeeld van oordeel kon zijn dat zij op heterdaad betrapt zou zijn als vervalsers van stukken:

“Ook artikel 74/11 van de vreemdelingenwet impliceert dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, waaronder de verdenking van een precies omschreven misdrijf, het nagaan wanneer verzoeker is toegekomen en of hij kan geacht zijn illegaal te verblijven gelet op de tijdsduur van het verblijf. Het geven van een inreisverbod heeft ernstige implicaties en van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris mag verwacht worden, indien een inreisverbod wordt gegeven omwille van een aanhoudingsmandaat de nodige zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd en hij precies motiveert omwille van welk misdrijf betrokkene werd aangehouden, te meer nu een veroordeling nog dient te volgen (...). Het kan dan ook bijna niet anders dan dat dit zijn invloed heeft in de belangenafweging van de betrokkene tegenover de belangen van de Staat. De materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is geschonden.” (RvV 4 maart 2016, nr. 163 508).

« Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door aan verzoekster verkeerdelijk de Russische nationaliteit toe te dichten, blijkt derhalve dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar erkende staatloosheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het gegeven dat in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de duur van 8 jaar, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, omdat blijkt dat de gemachtigde verkeerdelijk is uitgegaan van het bezit van een Russische nationaliteit en bijgevolg

geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheid van de erkende staatloosheid van verzoekster noch deze erkende staatloosheid heeft meegenomen in enige evenredigheidsstoets.

De Raad merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten "kan" geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Een strafrechtelijke veroordeling kan in die zin enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Hij concretiseert niet waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. » (RvV 31 oktober 2014, nr. 132.657).

Verzoekster is van mening dat noch het inreisverbod, noch de duur van het inreisverbod stroken met de wettelijke bepalingen zoals aangehaald in het tweede middel en dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende naar recht is verantwoord. Een vernietiging dringt zich op."

2.2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name de motieven op basis waarvan werd besloten dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat er sprake is van een risico op onderduiken. Wat deze eerste vaststelling betreft, wordt herhaald dat verzoekster gebruik maakt van verschillende identiteiten en valse of vervalste (identiteits)documenten voorlegt aan de politie. Er wordt gewezen op het bedrieglijk karakter van de feiten. Wat de tweede vaststelling betreft, wordt herhaald dat verzoekster geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, nu verzoekster niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden. Er wordt andermaal geduid dat verzoekster, gelet op het bedrieglijk karakter van de door haar gepleegde feiten, door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder oordeelt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoekster zich tijdens haar verblijf op het Belgische grondgebied schuldig maakte aan bedrieglijke feiten en door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

In het licht van de voorziene motivering kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar stelling dat een loutere standaardmotivering voorligt. Er wordt gemotiveerd in het licht van de concrete omstandigheden

van de zaak. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster geeft nog aan dat een motivering door verwijzing naar een proces-verbaal slechts in overeenstemming is met de formele motiveringsplicht voor zover dit proces-verbaal wordt weergegeven in de beslissing of de betrokkene kennis krijgt van dit proces-verbaal, hetgeen in casu niet het geval was. De Raad merkt in dit verband op dat wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de beslissing niet wordt opgenomen in de beslissing zelf (en dat niet wordt bijgevoegd), het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurs-handelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het proces-verbaal van de politiediensten op de nationale luchthaven van Zaventem. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier onder de vorm van een administratief verslag van de grenscontrole-diensten met vermelding van het PV-nummer en het voorwerp en de omstandigheden van aantreffen en de inhoud van dit stuk worden weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster valse of vervalste documenten voorlegt aan de politie en gebruik maakt van verschillende identiteiten.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 149 van de Grondwet is verder niet toepasselijk op administratieve beslissingen en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Verzoekster wordt een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (“gaat gepaard”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur

rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu is het niet betwist dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Zij ging niet in beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 november 2016 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, zodat dit bevel thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Indien verzoekster van mening was dat haar ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, of zij niet akkoord was met de in dit verband naar voor gebrachte motieven, kwam het haar toe beroep in te stellen tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen zij evenwel naliët. In zoverre verzoekster in haar uiteenzetting van het middel alsnog aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven op grond waarvan haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, blijkt niet dat dit afbreuk kan doen aan het motief in de thans bestreden beslissing dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, beslissing die thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Zij geeft verder niet aan dat er in haar situatie sprake zou zijn van humanitaire redenen. Zij weerlegt aldus op zich niet dat er in haar situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoekster benadrukt dat het bestuur, gelet op artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat het hierbij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en het evenredigheidsbeginsel dient te respecteren. Zij wijst er op dat aldus ook een omstandige motivering in dit verband is vereist. Zij verwijst naar rechtspraak en rechtsleer in dit verband.

Zoals reeds werd aangegeven, is dit standpunt van verzoekster correct. Vraag is evenwel of verweerder in casu heeft gehandeld in strijd hiermee.

De Raad herhaalt dat verweerder in de bestreden beslissing afzonderlijk heeft gemotiveerd omtrent enerzijds de grondslag voor het opleggen van het inreisverbod, met name de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, en anderzijds de duur van het inreisverbod. Wat dit laatste betreft, heeft verweerder geduid dat hij een inreisverbod voor drie jaar gerechtvaardigd en proportioneel acht, omdat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan feiten met een bedrieglijk karakter en zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij wijst in dit verband op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Verzoekster kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Waar aan de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen zowel een risico op onderduiken als een gevaar voor de openbare orde ten grondslag lag, heeft verweerder ook enkel deze laatste vaststelling betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, hetgeen erop wijst dat het bestuur wel degelijk een afweging heeft gemaakt welke gegevens relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en welke niet, hetgeen ingaat tegen het door verzoekster voorgehouden automatisme.

De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoekster niet aantoont dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat verzoekster tijdens haar aanwezigheid in het Rijk bedrieglijke feiten pleegde en zij gelet op haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Er blijkt niet dat het bestuur deze vaststellingen, die mede ten grondslag lagen aan de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, ook niet relevant kan achten in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod en met name om de maximumtermijn van drie jaar te rechtvaardigen die mogelijk is in de situatie waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Er blijkt niet dat het op algemene wijze kan worden uitgesloten dat elementen die spelen bij het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet mede een relevante omstandigheid kunnen zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een vaststelling dat verzoekster tijdens haar aanwezigheid in België bedrieglijke feiten pleegde en door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, kan een verzwarende omstandigheid uitmaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Aldus kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden

van het geval of verweerder naliet ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval. Er kan worden aangenomen dat het bestuur zijn discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend, en niet op automatische wijze heeft beslist tot het opleggen van de maximumduur van drie jaar die in beginsel mogelijk is indien geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verzoeksters situatie gelijkend is aan de situatie die heeft geleid tot de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster geeft aan te betwisten dat zij op heterdaad is betrapt op valsheid in geschriften en gebruik van valse of vervalste documenten. Verzoekster erkent dat de politie bij haar een ander identiteitsdocument heeft aangetroffen dat van Bulgaarse oorsprong leek, doch houdt vol dat zij op vakantie wilde gaan met haar officieel en geldig paspoort en zij in haar verklaringen heeft gesteld dat dit aangetroffen identiteitsdocument haar niet toebehoort. Zij benadrukt dat valsheid in geschrifte en gebruik van een vals stuk niet enkel het met bijzonder opzet gebruiken van een dergelijk stuk vereist, doch ook het plegen van de valsheid zelf. Zij geeft verder aan dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met haar verweer ter zake, waarbij zij ook benadrukt dat zij haar volledige verweer niet heeft kunnen voeren nu zij geen kennis heeft van de inhoud van het proces-verbaal. Zij stelt geen toegang te hebben tot de informatie die werd opgenomen in het proces-verbaal.

Niettegenstaande in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een proces-verbaal wegens op heterdaad betrapping wegens valsheid in geschriften en gebruik ervan, blijkt uit de motivering van deze beslissing duidelijk dat waar het in wezen om gaat is dat verzoekster valse of vervalste documenten heeft voorgelegd aan de politie en dat zij gebruik maakt van verschillende identiteiten. Dit volgt duidelijk uit de verdere motivering in de bestreden beslissing. Het is op basis van deze concrete feiten dat verweerder heeft geoordeeld dat er sprake is van feiten met een bedrieglijk karakter die maken dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Zoals reeds werd aangehaald, bevindt het betreffende proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier, maar de inhoud ervan blijkt voldoende uit de bestreden beslissing en het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag van de grenscontrolediensten met vermelding van het PV-nummer en het voorwerp en de inhoud van dit stuk en de omstandigheden van aantreffen van verzoekster. In dit administratief verslag kunnen volgende vaststellingen worden gelezen:

- er wordt gesteld dat verzoekster werd aangetroffen bij de grenscontrole met een Albanees paspoort en een instapkaart met bestemming Istanbul, Turkije;
- er wordt gewezen op gevallen in het verleden van Albanen die zich aanmeldden om een vlucht naar Istanbul te nemen, maar die in de transitzone van instapkaart wisselden en die met valse identiteitsdocumenten naar Dublin, Ierland, vlogen, waarna deze personen vanuit Dublin werden teruggestuurd;
- er wordt vastgesteld dat bij verzoekster een "totaal valse" Bulgaarse identiteitskaart werd gevonden verborgen in haar bagage en dat navraag bij de luchtvaartmaatschappij leert dat zij een instapkaart voor een vlucht naar Dublin op dezelfde dag heeft; er wordt op gewezen dat de vlucht naar Istanbul al weg was op het ogenblik dat zij zich aanmeldde bij de grenscontrole;
- er wordt verwezen naar een proces-verbaal met nr. HV.21.RB.052305/2016 van de luchthavenpolitie wegens betrapping op heterdaad op het bezit van vervalste documenten.

Het motief dat verzoekster valse of vervalste documenten voorlegt aan de politie en gebruik maakt van verschillende identiteiten, vindt aldus voldoende feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier. Het gegeven dat het valse Bulgaarse identiteitsdocument werd gevonden verborgen in verzoeksters bagage voordat zij hiermee daadwerkelijk naar Ierland kon reizen doet hieraan nog geen afbreuk, laat staan aan het bedrieglijk karakter van de feiten op basis waarvan wordt geoordeeld dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat niet is vereist dat een proces-verbaal betreffende op heterdaad gedane vaststellingen stevast is opgenomen in het administratief dossier. Een administratief verslag van de politie kan volstaan, voor zover het bestaan van het proces-verbaal hierin steun vindt en op basis hiervan de feiten duidelijk kunnen worden vastgesteld. De politiediensten mogen, omwille van het geheim van het opsporingsonderzoek, aan de Dienst Vreemdelingenzaken zo geen afschrift van een proces-verbaal overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen. Er kan verder wordt aangenomen dat verzoekster in tussentijd de kans had de procureur des konings te verzoeken kennis te mogen nemen van het proces-verbaal gelet op artikel 21bis van het Wetboek van strafvordering. Het feit dat het proces-verbaal an sich niet is opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoekster valse of vervalste documenten voorlegt aan de politie en gebruik maakt van verschillende identiteiten. Verzoekster maakt niet aannemelijk niet in de mogelijkheid te zijn zich op dit punt te verdedigen. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoekster dienstig kan aanvoeren geen kennis te hebben van de vaststellingen in het betreffende proces-verbaal, en aldus haar verweer niet ten volle te kunnen voeren, nu de vaststellingen in haar aanwezigheid zijn gebeurd. Zij kan aldus worden geacht hier wel degelijk kennis van te hebben. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen tegen de motieven van de thans bestreden beslissing. Er wordt verwezen naar het betreffende proces-verbaal en de daarin gedane vaststellingen die in haar aanwezigheid zijn gedaan en in dit verband wordt verduidelijkt dat het gaat om het voorleggen van valse of vervalste documenten en het gebruik maken van verschillende identiteiten. Zij maakt niet aannemelijk dat de wapengelijkheid der partijen of de rechten van de verdediging in het gedrang zouden zijn of zij op ongelijke voet wordt geplaatst met verweerder. Verzoekster was ook in de mogelijkheid om, tot aan de terechtzitting, inzage te nemen in haar administratief dossier op de Raad.

De Raad stelt in casu vast dat gelet op het administratief verslag van de grenscontrolediensten op voldoende duidelijke wijze blijkt dat verzoekster de bedoeling had om onder een andere identiteit en met gebruik van een vervalst identiteitsstuk naar Dublin te reizen. Verzoekster brengt thans ook geen elementen aan die hier anders over kunnen doen oordelen.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar verweer dat zij wel degelijk op vakantie ging naar Turkije en zij duidelijk heeft aangegeven dat het vervalste stuk haar niet toebehoort, en hieromtrent niet is gemotiveerd, merkt de Raad op dat evidente motieven niet in de bestreden beslissing dienen te worden opgenomen. Verzoekster brengt aldus geen concrete argumenten aan die van aard zijn afbreuk te kunnen doen aan de motivering van de bestreden beslissing. De Raad ziet zo niet in op welke wijze dergelijke algemene en vage verklaringen van aard zijn afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen of een ander licht kunnen werpen op de feiten. Het is zo de logica zelve dat het valse Bulgaarse identiteitsstuk verzoekster niet toebehoort. Vraag is waarom dit verstopt zat in haar bagage. Een loutere bewering dat men hiervan niets af zou weten is niet overtuigend, te meer gelet op de overige vaststellingen dat verzoekster een instapkaart had voor een vlucht op dezelfde dag naar Dublin – waarvan zij niet onwetend kan zijn – en zij zich pas aanmeldde aan de grenscontrole op een ogenblik dat de vlucht naar Istanbul al was vertrokken. De Raad herhaalt dat verzoekster op geen enkele wijze een redelijke uitleg geeft waarom zij in het bezit is van een valse Bulgaarse identiteitskaart evenals waarom zij een instapkaart voor een vlucht naar Dublin heeft, tijdens een verklaarde voorgenomen reis naar Istanbul. In deze omstandigheden kan in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster in het bezit was van een vals identiteitsdocument en zij op het punt stond met dit document, en aldus onder een andere identiteit, illegaal naar Dublin te reizen. Ook het blijven vasthouden aan het betoog dat men wel degelijk naar Turkije op vakantie wilde gaan, zonder te duiden waarom zij dan eveneens een vlucht naar Dublin boekte en zij zich pas aanmeldde bij de grenscontrole op een ogenblik dat de vlucht naar Istanbul al was vertrokken, kan geenszins volstaan. Verzoekster brengt zo ook geen elementen aan die alsnog zouden kunnen wijzen op een toeristisch reismotief in Turkije. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig concreet verweer of gegeven dat van aard is een ander licht te werpen op de feiten ten onrechte niet in rekening is gebracht. In deze omstandigheden is het verder ook niet kennelijk onredelijk om te spreken over feiten met een bedrieglijk karakter.

Verzoekster brengt verder geen concrete argumenten aan dat het in deze situatie kennelijk onredelijk zou zijn om te besluiten dat zij door haar gedrag een gevaar kan vormen voor de openbare orde.

In zoverre verzoekster zich beroept op het vermoeden van onschuld, wordt gewezen op vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het "*vermoeden van onschuld*" is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM en heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Er blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op dit beginsel wat het thans bestreden inreisverbod betreft, dat geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling is.

Er werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar verweer – met name dat zij wel degelijk op vakantie wilde gaan naar Turkije en het valse stuk haar niet toebehoort – ten onrechte niet verder in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt ook nog dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar jonge leeftijd. Enige concrete toelichting waarom dit dan een relevant gegeven zou uitmaken, ontbreekt evenwel. De Raad stelt vast dat dit gegeven geen afbreuk vermag te doen aan de grondslag van het inreisverbod en evenmin aan de vaststelling van de bedrieglijkheid van de feiten of aan de beoordeling dat verzoekster kan worden geacht de openbare orde te schaden. Er blijkt niet dat dit element op zich van aard is dat dit kan leiden tot de vaststelling dat de duur van drie jaar als disproportioneel dient te worden beschouwd. Concrete belangen op het Schengengrondgebied liggen aldus immers niet voor, en aldus ligt evenmin een concreet element voor dat maakt dat verzoekster binnen een kortere tijdspanne opnieuw het Schengengrondgebied zou moeten kunnen betreden. Er blijkt niet dat de loutere verwijzing naar haar jonge leeftijd een relevant gegeven betreft. Verzoekster toont aldus niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of waaromtrent ten onrechte niet zou zijn gemotiveerd.

Met betrekking tot de door haar aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een miskennis van de rechten van verdediging of van de wapengelijkheid der partijen blijkt evenmin.

2.2.2.3. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS